

Talvi Tallinnassa

Lia Daskalopoulos

On tammikuu. Lumihiutaleet leijailevat taivaalta kaduille. Ihmiset kävelevät pitkin Tallinnan keskustan kevyen lumipeitteen peittämiä katuja. Vanalinnan, eli Vanhankaupungin suloisista pastellinvärisistä taloista loistaa tunnelmallinen, kellertävä valo. Kadut ovat liukkaita, sillä niitä ei aurata, mutta siitä huolimatta ihmiset kävelevät reippaasti työpaikoilleen ja turistit ihailevat keskiaikaisia torneja. Vähän matkan päässä on neuvostoaikaisia kerrostaloja sekä moderneja, 2000-luvun rakennuksia. Tunnelma on raukean rauhallinen.

Olen asunut Tallinnassa kaksi viikkoa. Muutin tänne isäni kanssa, sillä hänellä on kuukauden pituinen työjakso täällä. Hän on toimittaja ja on tullut tänne kirjoittaakseen Viron politiikasta amerikkalaiseen lehteen. En tiedä minne muutamme hänen työjaksonsa jälkeen, luultavasti takaisin Amerikkaan tai johonkin Pohjois-Euroopan maahan.

Äitini asuu Venäjällä veljeni kanssa. Hän työskentelee venäjän kielen opettajana Pietarissa. Veljeni on minua vuoden vanhempi, eli hän aloittaa siellä nyt lukion. He eivät pidä minusta tai isästäni paljoa, sillä he ovat sitä mieltä että meidän kaikkien pitäisi pysytellä Venäjällä, kun taas isäni mielestä toimittajana työskentely siellä on vaarallista, ja sitä paitsi hän on Yhdysvaltain kansalainen, mikä vaikeuttaa siellä asumista. Tapaamme kuitenkin joka vuosi rauhallisin mielin.

Ai niin, minun pitäisi kertoa jotain itsestäni. Nimeni on Peter Utkin ja olen viisitoistavuotias. Olen kotoisin Pietarista, mutta matkustan paljon isäni kanssa ja olen asunut monissa maissa, kuten Amerikassa, Ranskassa, Arabiemiraateissa ja nyt Virossa. Juuri ennen Viroon muuttamista asuimme New Yorkissa, jossa meillä on vielä asunto, mutta olemme harkinneet asunnon myymistä ja Eurooppaan jäämistä. Kuten voi arvata, muutamme usein isäni töiden takia. Hän on amerikkalainen, mutta osaa monia kieliä, joten usein hänet lähetetään ulkomaankirjeenvaihtotöihin. Puhun siis sujuvaa venäjää sekä englantia, ja hieman muitakin kieliä kuten ranskaa ja arabiaa. Nyt teen parhaani oppiakseni viroa, mutta se on minulle vaikea kieli. Sorrun usein käyttämään venäjää asioidessani.

Mutta niin, takaisin aiheeseen, eli siihen mitä aion kertoa siitä, mitä minulle tapahtui pari päivää sitten.

Kävelin ympäri Tallinnan vanhaakaupunkia. Oli sunnuntai, joten kaduilla oli rauhallista, lukuun ottamatta innokkaina pörrääviä turisteja ja kännipäissään olevia suomalaisia, mutta heitäkään ei ollut paljoa. Uusi lumi oli juuri laskeutunut liukkaille, kapeille kaduille. Päivä oli kirkas ja aurinkoinen, eikä pakkasta ollut juurikaan. Olin saanut koulutyöni valmiiksi edellisenä päivänä, joten minulla oli koko päivä aikaa ihailla maisemia ja käydä katsomassa pieniä putiikkeja, joissa myytiin erilaisia, jopa jänniä pikkuesineitä.

Suurimmassa osassa puodeista oli pelkkää turistikrääsää, mutta joissain saattoi tehdä mielenkiintoisia löytöjä. Löysin yhdestä kaupasta kauniit mustat hanskat, jossa oli käsintehtyjä värikkäitä ja valkoisia kukka- ja eläinkuvioita. Päätin ostaa ne äidilleni. Yhdessä myymälässä minua kehoitettiin menemään alakertaan, ja siellä oli hyvin vanha varastotunneli, jossa oli pieni valokuvanäyttely rakennuksen historiasta! Se oli hyvin mielenkiintoinen. Kävin myöskin kidutusmuseossa. Se oli hämärällä kujalla jossain vanhassa, huonokuntoisessa, autiossa kerrostalossa, ja sisällä oli lukuisia keskiaikaisia kidutusvälineitä. Siitä ei jäänyt kovin hyvä mieli, mutta oli se tavallaan mielenkiintoinen.

Muutaman tunnin päästä lähdin viimeisestä auki olevasta puodista, joka sulkeutui myös, ja tajusin vihdoin kuinka pimeää oli. Lähistöllä olevat kaupat ja ravintolat olivat sulkeutuneet. Kaduilla ei ollut juurikaan ketään. Kävellessäni pitkin katuja myönsin itselleni, että minulla ei ollut hajuakaan siitä missä olin, ja aloin huolestua. Juoksin ympäriinsä epätoivoisesti, mutta en löytänyt minkäänlaista vihjettä siitä missä olin. En löytänyt edes karttaa, eikä rakennuksissa ollut osoitekylttejä. Minua alkoi pelottaa, sillä vaikka olen jonkun verran lihaksikas ja ihan hyvässä peruskunnossa, en voisi puolustaa itseäni jos joku päättäisi hyökätä takaapäin. Väkivalta ei kiinnosta minua tippaakaan, joten en ole harjoitellut minkäänlaisia kamppailutekniikoita. En ollut suostunut kuuntelemaan kavereideni tappeluvinkkejä Venäjällä, kun he kamppailivat keskenään koulun pihalla, ja aloin katua sitä hieman.

Muutaman minuutin päästä näin hämärän ihmishahmon kadun laidalla, ja epätoivoissani päätin kysyä häneltä neuvoa. Lähestyin häntä, ja kysyin kohteliaasti neuvoa keskustaan päini. Ensimmäinen rakennus jonka muistin oli Viru-hotelli, josta on helppo kulkea asuntoomme.

- Anteeksi, satutko tietämään, missä Viru-hotelli on?

Mies tuijotti minua vastaamatta kysymykseen. Näin hänen kasvonsa nyt paremmin. Hänellä oli tummanruskeat, hieman tuulen sotkemat hiukset ja kullanruskeat silmät, joista näkyi herkeämätön tarkkaavaisuus. Hän oli lihaksikas ja vahvan oloinen, mutta ei kuitenkaan minua muutamaa vuotta vanhempi. Hän oli pukeutunut mustaan toppatakkiin, farkkuihin ja lenkkareihin, joissa ei näkynyt mitään tiettyä merkkiä. Hän jatkoi tuijottamista hetken, joten kysyin uudelleen, tällä kertaa venäjäksi.

- Kuinka löydän Viru-hotellin?

Hän ei vastannut vielä, mutta näytti ymmärtävän kysymyksen, sillä hän katsoi minua kiinnostuneempana. Lopulta turhauduin ja päätin jatkaa matkaa. Käännyin takaisin suurempaa katua kohti, ja jatkoin kävelemistä.

Hetken päästä kuulin askelia takanani, joten käännyin ympäri. Joku oli kuitenkin ehtinyt tarrata käsivarteeni. Yritin riuhtaista kättäni pois, mutta hyökkääjä kaatoi minut lumeen. Hän löi minua kasvoihin enkä nähnyt mitään, en tiedä johtuiko se iskusta vai pimeydestä. Yritin nousta ylös, mutta hyökkääjä

potkaisi minua kylkeen enkä saanut henkeä. Makasin maassa sillä aikaa, kun hän kumartui ottamaan rahat ja kännykän taskustani. Seuraavaksi hän alkoi kietoa kaulahuiviani pois kaulaltani. Silloin näin hänen kasvonsa. Hän oli sama tyyppi, jolta olin hetki sitten kysynyt neuvoa Viru-hotelliin. Tuijotin häntä hämmentyneenä, mutta hän ei ollut huomaavinaan.

- Kiitos, nämä tulevat avuksi, hän sanoi kietoessaan kaulahuivia oman kaulansa ympärille.

Hän kääntyi ympäri ja lähti pois päin. Silloin huomasin, että hänen takanaan seisojia nauravia miehiä, jotka lähtivät hyökkääjän mukana. Muutaman minuutin päästä olin taas aivan yksin.

En tiennyt kuinka pitkään olin maannut siinä, mutta jonkun ajan päästä nousin matalalta lumikinokselta. Nousin seisomaan, ja lähdin hartailemaan pitkin hämääviä katuja, kunnes huomasin olevani Raekoja platsilla. Näin itseni matkamuistomyymälän ikkunan heijastuksesta, ja voisi sanoa, että näytin aika kamalalta. Kasvoni olivat veren tahrinat ja aivan jäässä. Näytin hyvin väsyneeltä, sillä mikä yllätys, olin aivan uupunut. Tuijotin itseäni hetken ja rupesin nauramaan ilman syytä. Harvat ohi kulkevat välttivät minuun katsomasta, sillä näytin mielisairaalta. Sain kerättyä itseäni kokoon juuri sen verran, että jaksoin kävellä Tallinnan keskustaan ja suunnistaa sieltä pieneen asuntoomme, joka sijaitsi juuri keskustan ulkopuolella. Sisälle päästyäni rojahdin suoraan sänkyyn vaihtamatta vaatteitani ja pesemättä kasvojani.

Kun heräsin seuraavana päivänä, en muistanut edellisillan tapahtumia kunnes yritin nousta sängystä. Isäni ryntäsi huoneeseeni heti kun huomasi minun olevan hereillä, ja aloitti kyselemisen.

- Mitä tapahtui eilen? Tulit kotiin keskiyöllä, enkä nähnyt kasvojasi kunnolla, sillä ne ovat veren tahrinat! Et vastannut kysymyksiini, vaan kävelit suoraan sängylle ja nukahdit heti. Näytät kamalalta.

En sanonut mitään, vaan nousin ylös tuskissani.

- Vastaa minulle, hän komensi.

- Vastaa sen jälkeen kun olen käynyt suihkussa, okei?

Hän ei sanonut mitään, joten kävelin kylpyhuoneeseen ja katsoin itseäni peilistä.

Kasvoni olivat vitivalkeiset ja kuivuneen veren tahrinat. Pesin kasvoni lämpimällä vedellä, ja katsoin uudelleen. Nyt kasvoni olivat vain valkeiset.

Riisuin vieläkin hieman kosteat vaatteeni ja heitin ne lattialle suihkuverhon ulkopuolelle. Laitoin suihkun päälle, ja annoin lämpimän veden virrata pitkin ihoani kunnes oloni oli parempi. Noin viidentoista minuutin päästä olin valmis, ja menin etsimään vaatteita kylpyhuoneen mustasta, muovisesta vaatekaapista. Löysin sieltä punaisen villapaidan ja mustat verryttelyhousut, ja pukeuduin lämpimiin

vaatteisiin tyytyväisenä. Työnsin kylpyhuoneen oven auki, ja se osui isääni, joka seiso i aivan oven takana.

- Oho, sori, sanoin.

Hän ei ollut huomaavinaan, vaan alkoi kysellä heti.

- Nyt voit kertoa. Mitä ihmettä tapahtui?

Istuuduin oven vieressä olevalle puiselle jakkaralle.

- Kuten olin sanonut sinulle ennen lähtöäni, menin kävelemään ympäri Vanalinnaa. Kiertelin ympäri aluetta ja tutkiskelin kauppoja, kunnes huomasin, että oli pimeää, kaikki paikat olivat sulkeutuneet ja olin ekyksissä. Kysyin joltain mieheltä neuvoa, ja no, hän hakkasi minut ja vei rahani, kännykkäni ja huivini.

- Mitä?! Ole iloinen, ettet ole kuollut. Et saa mennä minnekkään tänään, hän vastasi valmistautuessaan töihin lähtöön. Istuin jakkaralla puoliunessa ja seurasin hänen toimiaan, kunnes ovella hän kääntyi vielä katsomaan minua.

- Veivätkö he todellakin huivisi? Hän kysyi ihmetellen.

Nyökkäsin, ja hän lähti töihin hämmentyneenä.

Kävelin pieneen keittiöömme, josta löysin hieman leipää ja kanaa eiliseltä. Söin ne vesilasillisen kera, ja tunsin oloni hieman voimakkaammaksi. Menin kuitenkin vielä sänkyyn nukkumaan.

Noin puoliltapäivin heräsin ovelta kuuluvaan koputukseen.

Mitä, ei meillä pitäisi olla vieraita tulossa, varsinkaan tähän aikaan, ihmettelin. Arvelin tulijan olevan isäni, sillä hän unohtaa usein kotiavaimensa, mutta hänen töidensä pitäisi loppua vasta viideltä. Vaihdoin nopeasti punaisen villapaidan harmaaseen t-paitaan ja mustaan huppariin, ja kävelin ovelle. Avasin sen kurkistamatta tirkistysreikään, ja yllätyin nähdessäni kuka tulija oli.

Hän oli sama mies, joka oli hyökännyt kimppuuni edellisiltana.

Kun tajusin kuka hän oli, yritin paiskata oven kiinni välittömästi, mutta hän ujuttautui oven väliin ja tunkeutui sisälle. Hänen perässään seurasi toinen mieshenkilö, luultavasti yksi niistä, jotka nauroivat sillä välin kun minua hakattiin. He kävelivät suoraan eteisen läpi olohuoneeseemme, ja istuutuivat kuluneelle nahkasohvalle.

- Keitä olette ja mitä haluatte minulta, tarvitsetteko muutakin kuin rahani, kännykkäni ja huivini? huusin niin kovaa kuin pystyin.

Hyökkääjä etsi hetken mukavaa asentoa ja aloitti sitten puhumisen.

- Privjet, hän aloitti venäjäksi. - Nimeni on Dmitri ja olen kahdeksantoistavuotias. Olen kotoisin Pietarista, kuten sinäkin.

- Okei, mutta miksi sinä kerrot m-...

- Olen pahoillani eilisen tapahtumista.

- Mitä? Okei...

- Olet vahva. Kunnioitan sisuasi. Minä ja toverini olemme muodostaneet pienen ryhmän, johon tarvitaan vahvoja venäläismiehiä, ihmisiä kuten sinä. Jos haluat liittyä joukkoomme, ota minuun yhteyttä. Löydät minut, jos sille tulee tarvetta.

- Öm, okei. Ei kiitos.

Monet olettaisivat, että olin hermostunut, koska asunnossani oli venäläinen rikollisjoukko, mutta ei, se ei ollut syy hermostuneisuuteeni. Rehellisesti sanoen se johtui vain siitä, että mielestäni Dmitri oli erittäin hyvännäköinen. Sekunnin murto-osan ajan harkitsin jopa liittymistä, mutta tajusin heti miten älyttömän tyhmä idea se olisi. En sanonut mitään, joten miehet nousivat ylös ja lähtivät. Dmitri kääntyi vielä nopeasti katsomaan minua, ja hetken mielijohteesta hymyilin hänelle hieman. Kaduin heti tekoani, kunnes näin että hän hymyili takaisin. Sitten hän jatkoi miehen perässä, ja he sulki oven.

Istuin jonkun aikaa sängylläni miettien tapahtunutta. Olinko väärässä, vai oliko Dmitri vaikuttanut hieman... Pelokkaalta?

Kävelin takaisin olohuoneeseen, ja laitoin TV:n päälle saadakseni jotain muuta mietittävää. Mainokset eivät olleet kiinnostavia, joten annoin katseeni vaeltaa ympäri valoisaa huonetta. Huomasin vieressäni sohvalla pienen paperinpalan, ja otin sen käteeni tutkiakseni sitä. Siinä oli kirjoitusta hyvin sotkuisella käsialalla, aivan kuin kirjoittajalla olisi ollut kova kiire.

“Hei,

Minä tässä. Dmitri. Olen oikeasti pahoillani viimeaikaisista tapahtumista. Vihaan elämäni jengissä, mutta en voi lähteä. He tappaisivat minut. Mutta sinulla on vielä mahdollisuus. He haluavat sinut joukkoomme, eivätkä aio luovuttaa. Et voi jäädä Tallinnaan.”

Tuijotin paperia kunnes hämmennys ja väsymys ottivat vallan, ja nukahdin siihen paikkaan.

